

O CHVÁLENÍ

Můj drahý,

pamatuji si, kdy jsi mě naposledy pochválil. Psal se rok 1996, byl červen a já měla svoji první premiéru ve velkém, opravdovém divadle. Hrála jsem Jenůfku v Mahence a Ty jsi seděl v lóži hned vedle jeviště. Jsem přesvědčená o tom, že kdybys už nebyl tolik nemocný, možná bys nebyl tak shovívavý. Řekl jsi mi tenkrát, že už jsem herečka! Tak zvláště a uznale jsi našpulil rty, aby se Ti nechvěla brada. Měla jsem radost, dmula jsem se pýchou, a to nejen proto, že jsem se v Tvých očích stala umělkyní, ale hlavně proto, že jsi onu pochvalu vyslovil nahlas. To jsi totiž často nedělal. Když jsi pocítil potřebu pochválit, mnohdy ses jen dlouze podíval a pokynul hlavou nebo jsi mě pohladil po vlasech. Ale slovy jsi šetřil. Anebo jsem náhodou zaslechla, jak slova uznání říkáš někomu jinému přesně v takové hlasitosti, abych je zaslechla, ale málokdy jsi mi to řekl do očí. Nevím proč, ale mělo to za následek, že vlastně dodnes pochvalu odečítám z náznaků a znamení. Snažím se ji detekovat ze všech signálů. Jsem dospělá, jsem už opravdu